

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput V. Per regulam illam ostenditur Baio, de nonnullarum propositionum
censura conquerenti, filentium à Pio V. jure esse impositum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

Quod cum certissime falsum sit, & calumniosum, prorsus necessarium est Pianam Censuram cum doctrina Patrum illorum conciliare. Hoc autem optime fit per regulam à nobis propositam, ut ex dicendis constabit. Ista proinde est solida, plana & expedita regula, damnatum sensum à non damnato secernendi; eaque merito usi sunt magni Theologi, minimeque suspecti, Suarez loco citato, Vasquez 1. 2. disp. 190. c. 18. &c. quæ etiam si usi fuissent plerique ex novioribus Casuistis, à receptissima, per Ecclesiamque probatissima Augustini de charitate, operumque relatione doctrina non declinassent ad novicia dogmata, piarum aurium offensiva, & ipsis quoque hæreticis scandalosa, sub prætextu damnatarum propositionum illarum, ab ipsis ideò perperam intellectarum, quia non secundum veram germanamque eas intelligendi regulam. Quo factum est ut plures ex ipsis abierint in opiniones à christiana pietate, evangelica simplicitate, sanctorumque Patrum doctrina adeò exorbitantes, ut eorum plurimas Alexander VII. Innocentius XI. & Alexander VIII. iustissime proscripserint.

CAPUT V.

Per regulam illam offenditur Bajo, de nonnullarum propositionum Censura conquirentis, silentium à Pio V. jure esse impositum.

62 **A**NNO 1569. 8. Januarii Michaël Bajus Pío V. Apologiam scripsit, in qua non semel mirari se dicit, censuram nonnullatum propositionum. Quia (ut ait in epistola præliminari) *metimus ne quid Vestre Sanctitatis existimationi detrahant, non tantum propter manifestas calumnias, qua videntur in eis contineri; sed etiam propter verba, & (ut apparet) etiam sententias & sensus sanctorum Patrum, qui in iis damnari videntur.*

63 Verum facto iteratò propositionum Apologiarum examine, omnibus mature discussis (uti laudatus Pontifex ipsi rescripsit 13. Maii ejusdem anni) ipsi & ceteris prædictarum Assertoribus, pro earum assertionibus & defensione perpetuum silentium Pius V. imposuit: Neque enim Bajus jure merebat, sententias & sensus SS. Patrum in Piana damnatione comprehendere: cum in sensu SS. Patrum non reddant sensum in Ecclesia peregrinum, ipsaque Bulla satis insinuet, sententias & sensus Patrum in ea non damnari, declarando, aliquas ex damnatis in ea propositionibus aliquo pacto posse sustineri. Quod principaliter propter sententias & sensus Patrum declaravit.

CAPUT VI.

Per eandem regulam manifestè retunditur calumnia hæreticorum capite 3. memorata.

64 **H**æretici, ut ibi visum est, Ecclesie Romanæ insultant, quòd per Bullam Pii V.

Gregorii XIII. &c. defecerit ab expressis D. Augustini aliorumque præcorum Patrum sententis ad opiniones novas, &c. Verum ex proximè dictis aperte refellitur calumnia ista, quam Pius V. satis præclusit adjecta illa clausula, quæ expressè declaravit nonnullas ex propositionibus illis aliquo pacto sustineri posse, utique tamquam veras, nedum in sensu improprio (utpote ad quem suam illam clausulam non restrinxit); sed in proprio etiam sensu, præcorum maxime Patrum, ac præsertim Augustini.

Nec certè ratio est clausulam illam ad sensum improprium restringendi. Cum una eademque propositio pliquam unum sensum proprium ac litteralem admitat (uti cum Augustino tradit S. Thomas 1. p. q. 1. a. 10.) ac per consequens vera & defensible esse queat in uno; falsa & damnabilis in altero. Nihil ergo prohibet aliquas ex damnatis à Pio V. propositionibus esse veras & defensibiles in uno proprio sensu Sanctorum; falsas & damnabiles in alio; etiam proprio sensu, v. g. Assertorum totius doctrinæ per Pianam damnatæ.

Idque variis declarari potest exemplis: Nam præter exempla ex Cunero Petri n. 31, id liquidò conspicitur in nonnullis propositionibus, ex iis quæ in Piana referuntur, v. g. decima sexta, *Non est vera legis obedientia qua fit sine charitate.* Vigesima septima, *Liberum arbitrium sine gratiæ Dei adiutorio non nisi ad peccandum valet.* Et quinquagesima quarta, *Deus non potuisset ab initio talem creare hominem, qualis hodie nascitur.*

Siquidem, ut ab ista novissima incipiam, 67 sensus proprius ipsius tam esse potest, quòd *Deus non potuisset ab initio creare hominem in peccato originali (in quo omnes hodie nascimur)* quàm quòd *Deus non potuisset ab initio creare hominem mortalem, vel gratiâ sanctificante destitutum.* In priori verò sensu propositio certæ est veritatis; in posteriori damnabilis est falsitatis.

Similiter 27. propositio propriè & ad litteram tam intelligi potest de adiutorio gratiæ habitualis, quàm actualis. Et verba ista, *non nisi ad peccandum valet*, tam intelligi possunt, quòd non valeat ad ullum opus ex se, sive quoad officium & substantiam non peccaminosum, quàm quòd non valeat ad ullum opus ex defectu relationis ad debitum finem ultimum non peccaminosum. Priori sensu jure damnatur; posteriori non damnatur, sed traditur à Spiritu sancto in sacris Litteris, Conciliis & Patribus, uti suo loco demonstrabitur.

Propositio etiam 16. tam propriè intelligi potest de charitate habituali, quàm de actuali, tamque de actuali perfecta, quàm de imperfecta. Rursus tam de obedientia vera quoad substantiam præcepti, de honorandis parentibus v. g. quàm de obedientia vera quoad substantiam simul & quoad circumstantiam relationis ad debitum finem ultimum. Intellecta de charitate habituali, vel de actuali perfecta, vel de obedientia vera